Ч. 185 Пятниця 21 серпня (2 вересня) 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(Politik о ситуациї і о речинци скликаня Ради державної. — В Парижи заворушилось. — Драйфус горою. — Справа роззброеня).

Староческа Politik обговорюючи ситуацию, застанавляє ся над питанєм, що буде, коли парлямент австрийский покаже ся нездібним до працї. Она припускає отже, що тогди прийде або до явного, евентуально тихого застановленя конституциї, або до єї зміни; наконець може знайти ся ще якась трета посередна дорога н. пр. розширенє компетенциї соймів і приданє міністерству прибочної ради з фахових людий. Однакож передовсім треба сконстатувати, що парлямент єсть дійстно нездібний до працї. Припускають, що правительство буде знову порозумівати ся з поодинокими партиями, і що незадовго зберуть ся екзекутивні комітети правиці. Від тих нарад буде зависїти речинець скликаня Ради державної. Може бути, що она збере ся вже 25 вересня, але може також бути, що аж 3 жовтня.

Нїчим миролюбивий маніфест царя, в кут всякі конференциї угодові та справи язикові супротив того, що стало ся в Парижи. В столици Франциї кипить і перевертає ся. Приятелї Драйфуса тріюмфують, противники єго посрамили ся. Арештований полковник Ганрі зарізав ся, майора Естергазого вигнано з армії, ґен. Боадефр подав ся до димісиї; становище ґенералів Пелїє і Ґонс єсть захитане; розійшлась чутка, що і становище цїлого кабінету єсть захитане.

Ото коротенько самі сензациї з Парижа. Отже що стало ся? Як звістно, справа Драйфуса морочить вже лїтами Париж і цїлу Францию, а процес Золї та недавні арештованя Естергазого і Пікарта були лиш виднїйшими епізодами в цїлій сій справі, котра як шумно розпочала ся, так мабуть ще шумнїйше закінчить ся. Драйфус, засуджений, — як кажуть єго приятелї, — невинно, сидить на чортівскім острові, але єго дух не дає спокою противникам і здаєсь, що аж тепер дістали они удар, котрий їх так приголомшив, що они вже не опамятають ся більше. Тепер вже буде мусїла конче відбути ся ревізия процесу Драйфуса. Цїла річ така:

Міністер війни, Кавеняк, зараз по обнятю теки поручив одному з своїх офіцирів переглянути подрібно акти Драйфуса, папір за папером, документ за документом. Вже 15 серпня офіцир той впав на слїд якогось сфальшованя, але аж оногди увідомив о тім міністра Кавеняка, котрий саме що вернув був з подорожи до Парижа.

Кавеняк казав приставити собі полковника Ганрі'го і переслухав єго в присутности ґенералів Роґера і Боадефра. Показало ся, що Ганрі сфальшував важний документ, котрий знаходив ся в актах Драйфуса, а котрий Кавеняк відчитав в палатї послів дня 7 липня с. р. на доказ вини Драйфуса. Коли той документ предложено Ганрі'му, він з початку говорив, що то правдивий документ. Коли же в порівнаню з иншими показано єму деякі ріжницї, признав Ганрі, що одержав той документ „не зовсїм викінчений“ і що сам дописав на нїм послїдне речене. Остаточно признав ся, що сам сфальшував цїлий документ. То сфальшоване оправдував він тим, що хотїв доставити нових формальних доказів вини Драйфуса, о котрій був і єсть переконаний. Тогди на приказ міністра війни зараз Ганрі'го арештовано і відставлено до арешту в форті Мон Валеріян. Полковник Ганрі мав бути ставлений перед суд воєнний, тимчасом як доносить нинїшна телеґрама з Парижа відобрав собі житє підрізавши собі горло бритвою.

Документ, котрий сфальшував Ганрі, має бути великої ваги. Розходить ся тут іменно о кореспонденцийну карту, писану нїби то німецким аташе войсковим Шварцкоппеном до італїяньского аташе войскового Паніццарді'го. В тім письмі було сказано: „Не говоріть нїчого, що ми були в зносинах з тим жидом“. Підпису на тій кореспонденциї не було, але була долучена до неї карта візитова з назвищем того-ж дипльомата. О тій кореспонденциї була перший раз бесїда в процесї Золї, а коли Кастлею заповів інтерпеляцию в палатї послів, сказав ґеп. Пелїє: Маємо і покажемо незаперечений доказ вини Драйфуса. Зміст тої кореспонденциї був також оголошений плякатами разом з бесїдою Кавеняка. Підозрінє що-до правдивости того документу настало в наслїдок листу Пікарта до Брісона а показало ся оправданим з тої причини, що папір був подібним до того, якого звичайно уживав Шварцкоппен, але мав инші водні знаки. То відкрив аж той офіцир, котрому Кавеняк поручив ще раз переглянути всї документи.

Полковник Ганрі був шефом бюра інформацийного при ґенеральнім штабі і єго покликано на місце Пікарта. В процесах Драйфуса, Золї і других давав він важні зізнаня. Ще не давно зізнав він перед судиєю слїдчим Фабром

---

10)

НА ЗГАРИЩАХ.

(Повість Кл. Юноши. — З польского).

(Дальше).

Дирдейко говорив ще довший час о господарских справах, і доперва аж коли трохи покріпив ся і коли служниця попрятала зі стола і вийшла з комнати, знизив трохи голос і сказав:

— А знаєте, панї, що наш Кароль вже виїхав зі Швайцариї.

— А деж він тепер? — спитала з неспокоєм.

— Я завіз єго до Бельґії, там осїв і буде від нас приймати запомогу. Вправдї то тягар на наше господарство, але з часом верне ся.

— Що ви говорите? Хочби прийшлось менї задовжити ся, продати майно, піти в службу, то ще не погадалаб я, що то тягар — таж то мій обовязок.

— А все ідеали, все посьвяченя, все серце!....

— Чиж може бути инакше?

— Ідеали, панї любенька, ідеали! А то була наша згуба. Посьвятити ся то так як оріх розкусити. Посьвятити ся і себе згубити і нікого не поратувати. Фільварок продати, гроші переїсти, в службу піти, а відтак.... лапи лизати!

— Алеж то мій найсьвятїйший обовязок.

— Дурницї, панї добродійко, дурницї, серце дуже часто нас губить.

— І ви то сьмієте говорити, ви, що дали нам тілько доказів доброго серця, нам, майже чужим людям?

— Прошу вас, що там я? То знов инша річ, кури не числять ся до індиків....

— То не виступайте против посьвячення, коли самі посьвячуєте ся для других.

— Не в тім річ, панї люба, не в тім річ. Не розуміємо себе; помагати а помагати то велика ріжниця, а й наш Кароль не жадає посьвяченя. То чоловік з серцем, він не прийме милостинї.

— Милостинї? — спитала з докором.

— Папуню любенькі, не плачте, не кровавте собі серця.... ось поговорім спокійно, як приятелї, коли признаєте менї ту честь...

У відповіди на то подала панї Каролева руку старому.

Він сердечно єї стиснув, а присунувши крісло своє близше, говорив зниженим голосом:

— Видите, люба панї, ми всї грішили серцем, а нагрішили так богато, що ледве розум довгих лїт відкупить ті гріхи! Так нас виховали, так ми наші дїти ховали, а через то було зле і є зле, дуже зле з нами....

Панї не відповідала, а Жмудин так дальше говорив:

— А й виховане наше, яке було? Щось немов кождий умів, там вхопив трохи, там лизнув, а в сути річи не було нїчого, бо не було нїякої підстави. От, в сальонї, в товаристві, з хорошими панями говорити, то уміло ся, ну — і як прийшло посьвятити ся, то вже посьвячувало ся без кінця міри! — Але тверезости, розуму, панї любенька, не було — і в тім нещасте, в тім наша згуба, кождий був до всього спосібний, а як прийшло до дїла... ет, лїпше о тім не говорити...

— Дійстно, то гірка правда.

— А видите, гірка, але пожиточна, єсть в нїй наука, як дїти приспособити до житя, як позбувати ся старих пересудів, як бути людьми і по людски розуміти річи. Ось, возьміть примїром хочби наших властителїв більшої посїлости, господарів. Чи був котрий справдї господарем? Чи знав, чому пшеницї не можна сїяти по пшеници? Робило ся як робили дїди і прадїди та продавало ся, що Бог зародив, а впрочім нїчого, нїчого більше. Кароль велїв вас сердечно просити, щоби Івася учити практично, що коли схоче бути господарем, аби був конче фаховим, аби образував ся на такого.

— Чи я знаю, що з него буде? Така дитина...

— Ну, ну, не тепер, пізнїйше; але так просив, так просив, що на що небудь ховаєте єго, то ховайте добре!... Має бути шевцем, нехай уміє чоботи шити, нехай знає ся на шкірі,

против Пікарта і адв. Лебльоа обжаловуючи їх, що опи оглядали тайні акти. Недавно тому вернув він з урльопу і не знав нічого о небезпечности, яка єму грозить. Коли оногди вечером вернув з жінкою з проходу, явив ся у него офіцир від Кавеняка. По короткій з ним розмові сказав він до жінки: Розходить ся знову о якусь довірочну справу. Будь спокійна, верну незадовго.

Вчера перед полуднем відбула ся в палаті Елізейскій нарада міністрів в справі арештованя Ганрі'го під проводом Фора. В місті настало велике заворушенє. Загально говорять, що публична опінія зверне ся тепер против тих, котрим доси вірено, а котрі як показує ся туманили нарід і на найвисших становищах допускали ся фальшованя. О кризі в міністерстві на разі тихо, але кажуть загально, що она наступить, скоро ціла справа прийде перед парлямент.

На росийску ноту в справі загального роззброєня не відповіло ще ніяке з правительств европейских. В льондоньских кругах дипльоматичних говорять, що гадка загального розброєня вийшла від самого царя. Цар перед виданєм звістної ноти не порозумівав ся ані з цісарем Вільгельмом, ані з ніяким другим монархом. У віденьских кругах говорять знову що почин до того діла мав подати професор народного права в Петербурзі, звістний учений Мартенс, котрий вже яких 25 літ тому назад підносив гадку скликаня межинародного конґресу в справі мира.

Новинки.

Львів дня 1-го вересня 1898.

— **Єго ц. і к. Вис. Найдост. Архикнязь Райнер** приїде на послідні три дни маневрів до Галичини і переведе інспекцию оборони краєвої.

— **П. Густ. Мавтнер,** радник ц. к. Намістництва і шеф президияльного бюра, повернув з відпустки і обіймив урядованє.

— **Кандидати духовного званя з перемиської епархії**, що хотять бути приняті до духовної семинариї у Львові, мають до дня 20 вересня с. р. внести свої поданя за посередництвом дотичних урядів деканальних до консисториї в Перемишли. Просьби мають бути заосмотрені в слїдуючі, відповідно остемпльовані сьвідоцтва: 1) Метрика хрещеня і миропомазаня; 2) сьвідоцтва всїх курсів народних і ґимназияльних шкіл і сьвідоцтво зрілости; 2) сьвідоцтво здоровля від повітового або семинарского лїкаря, з потвердженєм, що кандидат спосібний фізично до духовного званя; 4) сьвідоцтво ц. к. староства, що кандидат не належить до войскової звязи, або що єму прислугує право увільненя; 5) сьвідоцтво моральности; 6) сьвідоцтво убожества, потверджене дотичним староством. Просьби не заосмотрені всїми наведеними документами, або внесені по речинци, не будуть увзгляднені. Дня 28-ого вересня рано, по службі Божій в катедрі, мають кандидати явити ся в канцеляриї епископскої консисториї до відповідного іспиту.

— **Отворенє і посьвяченє I-ої кляси рускої виділової школи** (т. є. V-ої кляси) при ул. Вірменьскій ч. 2 у Львові відбуде ся ві второк дня 6 н. ст. вересня. Богослуженє відправить ся о 9-ій годині рано в Успеньскій церкві, на котре всїх Родичів і Прихильних запрошує — *Видїл Руского товариства педаґоґічного у Львові.*

— **Львівска залога** вийшла вчера рано на маневри в околиці Ходорова.

— **Звірска мати.** Дня 30 серпня с. р. відбула ся перед судом присяжних в Перемишли карна розправа против Фльори Кутик, обжалованої о убийство. Кутик, 25-лїтна служниця, повила дня 27 марта с. р. у львівскім шпитали дитину, дівчину. Дня 7 цьвітня вийшла зі шпиталя разом з дитиною, діставши на дорогу 6 зр. і зараз на другий день виїхала зі Львова зелїзничим поїздом до Судової Вишні. В ночи того дня пішла Кутик до бортятиньского лїса і там розбила дитині до дерева головку, а коли дитина ще давала знаки житя, напхала їй в уста піску. Відтак кинула дитину на землю і прикрила сухим галузєм. — Суд признав Кутиківну винною, а трибунал засудив єї на кару смерти через повішенє.

— **Огні.** З Білогор, золочівского повіта, пишуть: Дня 24 серпня о годині 2 з полудня вибух тут страшний огонь і до нів години в часї великої посухи, знищив 17 загород, 50 будинків разом з цілим сегорічним збором. Около 70 осіб полишило ся без даху і хлїба.

— **Довгий вік.** В Більску на Шлезку помер перед кількома днями Павло Ґлюза в 106 роцї житя. Старець той був до послїдної хвилї свого житя дуже сильний і ще перед кількома тижднями зробив собі прогульку в гори.

— **Намірене самоубийство.** Почтова експедиторка в Гусакові, мостиского повіта, Розалія Ґ., дочка тамошної почтмайстрині, наміряла дня 25 с. м. отруїти ся. Причиною було відкрите непорядків на почті в Гусакові. Відратовано єї і перевезено до Перемишля в цїли лїченя.

— **Нещастна пригода.** В камінних ломах Якова Фельзена під Перемишлем завалила ся земля і убила робітника Гната Стравника, 60-лїтного старця. Є то вже другий такий случай того року в камінеломі Фельзена. Видко, що там роботи ведуть ся без приписаного надзору.

— **Як витягає паук свою паутину?** Кілька лїт тому назад — так пише ґр. С. до одної з віденьских часописий — сказав менї давний мій знакомий, що отвертим оком глядить на природу: Нютон з своїм правилом о ваготї дурак супротив — наука! Я від того часу — а буде тому певно вже яких 10 лїт, а може й більше — предкладав повисше питанє множеству людий, лїсничим, побережникам, професорам і т. д, а нїхто не міг менї дати на то відповіди; я казав за тим слїдити другим і сам слїдив, та видїв, як одна нитка паутини ішла від одного дерева до другого, віддаленого на 9 метрів, не зачіпаючи о нї що по дорозї, але яким способом причіплена та паутина — того не знаю нинї так само як не знав і давнїйше. Чи паук умів лїтати? Нї. — А може він може скакати на 9 метрів далеко? — Нї. — А чи може паук перетягнути нитку паутини почерез терне, траву і воду та витягнути єї по другім дереві на гору? Нї, бо мусїла би тисячі разів де зачепити ся. А чи можна припустити, що вітер подує пауком (9 метрів далеко!) як-раз туди, де він хоче причепити паутину? То вже хиба найменше. Отже як він то робить? Може хтось з тих, що отсе прочитають, поможе дати відповідь на повисше питанє.

— **Трех гультаїв** засїдає на днях перед звичайним трибуналом львівского карного суду на лаві обжалованих, а то молодий, але талановитий і звісний вже злодій, Маслянкевич, дальше 15-лїтний хлопець Фольманьский і старший трохи Владика. Після акту обжалованя справа така: Перед кількома місяцями лучило ся, що молодий конториcт Тіш, висланий з квотою 420 зр. для полагоди якоїсь конторової орудки, щез без слїду. Небавом найдено єго неживого на улици Вірменьскій, де відобрав собі житє, скочивши з другого поверха. З повіреної єму суми найдено при нїм лише 120 зр., проте зайшло підозрінє, що Тіша окрадено, і з тої причини він відобрав собі житє. Незадовго потім згадана повисше грійка, що засїдає на лаві обжалованих, хотїла зміняти банкнот на 100 зр. Їх приарештовано, а що нї один з них

нехай знає, де продати свій товар, бо то головна річ, то головна річ, без того не можна жити. Нинї тверде житє, пануню, як кремінь...

— О, тверде! Справдї страшно тверде.

— Отже тим більше. Ось і Кароль наш так роздумав, хоч тепер бідолаха каліка, має лиш одну руку, але не хоче жити на сьвітї дармо, не хоче, аби проїдав маєток. Він верне до вас, верне певно, єму то вже обіцяли, але треба ще ждати. Отже ми як раз о тім оба гадали, щоби він за той час учив ся, щоби ходив до рільничої школи — і тому я єго завіз до Бельґії, дорога панї. Він там учить ся і як приїде назад, то буде вже правдивим господарем. Він знайде средства на образованє дітий, на спокійний кусник хлїба на старість. Так, так дорога панї, не плачте, що єго ще не бачите, він верне, але верне вже иншим, відродженим — і буде пожиточний вам, дітям.... і цілому краєви. Вже може мої старі очи не побачать того, але ви молоді побачите, побачать ті діти, в котрих нинї ціла ваша надія і потїха....

Довго так говорив старий Жмудин, аж вже й зоря показала ся на небі, а за нею почало втискати ся до компати блїде сьвітло.

Панї Каролева аж тепер спостерегла ся, що час так скоро перелетїв, а старий потребував випочинку по дорозї.

Отже стала єго просити, аби удав ся на спочинок, аби випростував трохи кости по томлячій дорозї.

Жмудин з трудом двигнув ся з крісла і пішов до офіцини тяжким, трохи непевним кроком. Панї замкнула ся в своїй компатї, заслонила вікно перед влїзливим сьвітлом і горячо помолившись, кинула ся в одїню на ліжко.

Однако Дирдейко не пішов спати. Перед дверми офіцин ждав на него старий Мартин, що мав єму тілько оповісти: кілько кіп звезено, кілько єсть жита в стиртах, кілько стогів на луцї, кілько ще лишило ся жати і що там ще при нових будинках бракує.

Старий всьо то оповідав, а Дирдейко слухав, кивав головою і підкручував сивий вус.

І о ріжних клопотах здавав Мартин справу. То війт в самі жнива о якісь залеглі підводи упоминав ся, то Войтко зробив шкоду на луцї, то знов сорокатий кінь закулїв, один віл дірвав ся до сьвіжої конюшини і ледве єго відратовано. Було, було тих ріжних клопотів без числа!

Дирдейко уважно слухав, одно хвалив, друге ганив, але остаточно подякував Мартинови і стиснув єму руку, а відтак отворив куферок, виймив з него щось завиненого в папір і подав старому з словами:

— То, Мартине, присилає тобі наш дідич на памятку за твоє добре серце і прихильність.

Селянин розвинув папір поволи. Була в нїм хороша табакирка, наповнена пахучою францускою табакою.

— О, Спасибі дорогому панови — сказав Мартин — що памятає ще о менї старім, хоч і між Нїмцями за морем. Але на що робив собі такий великий кошт? Таж то табакирка, що й инший сьвященик такої не має!

— Ну, хотїв тобі дати памятку, на знак що тебе любить і шанує.

— То хороша річ — говорив Мартин — сховаю єї на саме дно до скринї, бо вжеж з такої хорошої річи, то хиба лиш на великдень годить ся нюхати... або яку велику особу почастувати. На щодень то й моя березова з ремінєм вистане.

— Ну, як там вже твоя воля, а тимчасом брате брате менї в поле....

— Ей, прошу пана, поле не заяць, не утїкне, а тимчасом варта би трохи випочати по дорозї.... Тілько сьвіта з'їздили....

— Нї, нї, Мартине, іди до стайнї, вели менї осїдлати коня, а сам возьми собі якого, то поїдемо оба. Побачу я, що ви тут зробили?

— На що двірского коня для мене брати, таж тут є і мій конище. Дідичка позволила, аби пас ся за стодолою.

— Ну, то ідиж брате, але скорше, бо я нетерпеливий цілу ту нашу біду побачити....

По хвили привів фірман осїдланого коня, а небавом надійшов і Мартин, ведучи за гриву свою маленьку шкапу.

Він не потребував нї вузди, нї сїдла, лише путо здоймлене з кіньских ніг держав в руцї і ним правив своїм верхівцем.

Небавом рушили оба в поле. Дирдейко малого росту, присадкуватий, сидїв на великім кони, а Мартина, високого хлопа, несла маленька конина, так що майже дотикав землї ногами.

Мартин показував рукою на поле.

— Жито вижали ми всьо за погоди — говорив — а що я зміркував, що на овес і ячмінь в стодолї не богато місця, то зараз гукнув на паробків і такі дві стиртища в миг поклали, як церкви, прошу пана.

— Добре, добре.

— Коби лиш люди не урекли з заздрости, бо хороше було жито.... сховав би ся з конем ще й який хлоп. А пшениця також

не міг виказати ся, звідки взяли сотку, а в додатку довідано ся, що в дни самоубийства Тіша всї три мали з ним зносини, а навіть з ним сварили ся, повстало підозріне, що то они обікрали Тіша. — Підчас розправи обжаловані випирають ся закидуваного їм вчинку, хоть многі сьвідки зізнають о них дуже некористно. Розправа тревае дальше.

— **Убийство**. Дня 16. с. м. найдено на полонинї „Леводка“ в Максимци коло Зеленої, тїло гуцула Савки Буграка, а численні слїди побитя на голові, лици і по тїлі вказували, що хтось нещасливого замордував. Секция тїла виказала зломане 12 ребер, перекровавлене мозку і пукнене головної артериї в легких. Савка Буграк, гуцул, котрий перебув майже більшу половину житя на полонинї, звісний був яко силач. Говорено о нїм, що перед кількома роками здибав ся був раз з медведем, а коли тойже зближив ся до него, виміряв ему Буграк так сильний удар в лице, що медведеви відійшла охота зачіпати ся з гуцулом, і пішов дальше в ліс, бурмочучи. На Буграку не спостережено ніяких слїдів оборони, отже здає ся, що на него напав хтось в снї, приголомшив ударом в голову, а потім так довго знущав ся, аж Савка віддав духа. Підозріне упало на двох парубчаків: Івана і Ілька Яремчуків, богацких синів, котрі на сусїдній полонинї мали пасти конї. Слїдство заряджене.

— **Самоубийство.** В недїлю вечером відобрав собі житє вистрілом з револьвера 21-лїтний днюрніст скарбової дирекциї, Михайло Козьол, замешкалий при ул. Чацкого ч. 3 у Львові. При самоубийнику, що був убраний на чорно аж до краватки, найдено в куверті два листи. Один з них був заадресований: „До всїх — loco“, письмом калїграфічним, з премногими викрутасами, і в нїм повідомляє Козьол, що відбирає собі житє з нужди — недавно стратив місце в скарбовій дирекциї — і просить, щоби его тїло не ховано з шпитальної трупарнї, але з дому, а в другім листї просить свого товариша Савку, щоби револьвер віддав купцеви Яцишинови, за котрий зложив кавцию 3 зр. Підчас катастрофи була в комнатї зарібниця, що мешкала в комірнім, і складала в критичній хвили щось в куферку, а матери Козьола не було дома. Козьол вже від давна носив ся з наміром самоубийства: раз пробував отруїти ся, а иншого разу вішав ся.

— **Помер** Василь Гладич, судовий канцеліст, скоропостижно в Борини, дня 22 серпня.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 31 серпня 1898.	пла-тять	жа-дають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	378·—	388·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	293·—	296·—
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97 20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот. 4½%	100·10	100·80
$4^{2}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	100.80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·70	98·40
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·10	96·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	96·10	96·80
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·50
Міста Станиславова	50·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·60	20·60
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·75	11·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	27·—	28·—
Базилїка (Курс віденьский)	6·70	7·10
Joszif (Курс віденьский)	—·—	—·—
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·68	5·70
Рубель паперовий	1·27	1·27
100 марок нїмецких	58·80	58·87
Доляр америк.	2·40	2·50

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Північно-нїмецкий рух товаровий з Галичиною і Буковиною. Тарифи часть II, зшитка 2 з дня 1 січня 1898. З днем 1 вересня 1898 входить в житє додаток III.

Горішно-шлеский рух вуглевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 вересня 1898 увійде в житє нова тарифа для висше згаданого руху.

Торг збіжевий.

Львів дня 31-го серпня: Пшениця 8·25 до 8·40 зр.; жито 6·25 до 7·50; ячмінь броварний 6·— до 7·—; ячмінь пашний 5·— до 5·50 овес 7·35 до 7·40; ріпак —·— до —·—; горох 0·— до 0·—; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб — до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка 9·— до 9·25; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·20 до 5·40; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 1 вересня. На ювилейні торжества в днях від 29 падолиста до 2 грудня приїдуть вел. кн. Володимир, італїяньский наслїдник престола в заступстві короля Гумберта, король і королева саскі, та королї румуньский і сербский.

Париж 1 вересня. Полковник Генрі відобрав собі житє підрізавши собі горло бритвою. Шеф ґенерального штабу Боадефр подав ся до димисиї.

Париж 1 вересня. Фор підписав декрет увільняючий Естаргазого з армії. Liberte доносить, що більшість кабінету разом з Кавеняком есть за ревізиєю процесу Драйфуса.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ладна, лише що овес під лїсом трохи припалило, але він і так не цїлком злий.

— Панї певне вдоволена?

— А мусить, але може й нї, бо страшне заводить.... певне так за дїдичем.

— Га, сама одна....

— І певне — бо хоч то панї делїкатна і добра, але все, як то кажуть, бабі без чоловіка прикро.

Дирдейко розсьміяв ся.

— Так кажеш Мартине?

— А певне, пане, що так. От, хоч би не приказуючи і моя.... лише, що я тут тепер на фільварку сиджу, а она вже так вередує, так нарікає, що страх.

— Чому?

— Та бо кучить ся їй.

— А кількож твоїй жінцї буде лїт?

— Хто єї там знає! І певне що й сам писар не вгадав би. Я їй кажу: Маґда, та чого ти хочеш? — от так по доброму — а она нїчого, плаче і повідає: сиди в хатї, коли тобі добре.... А менї що по хатї? Я вже старий, ґрунт відписав дїтям, лише що одну корову і тоту конину лишив при собі.

— То знаєш ти що? Коли так, то я велю тобі випорожнити тут мешканє, дам тобі ординарию і пенсию.... Ходи до нас на карбівника, будеш мати кусник хлїба до смерти.

Мартин почав чїхати ся по голові.

— Що-ж? Будеш сидїти на ласцї дїтий і дивити ся їм в руки?

— То, пане, правда, лише що....

— Ну, що?

— Все є перешкода....

— А то яка?

— Одна, бо видять пан, баба....

— Баба?

— Або нї? Все то якось не тее.... була господинею, а тепер на старість іти в службу, то не дуже їй сподобає ся.

— Ну, а друга?

— Друга, пане, гірша — то мій уряд.

— Який уряд?

— То пан не знають, таж я за підвійта.

— І то нїчого.... з бабою поговори, намов єї.

— Е, пане, або то хто бабу намовить, як їй щось залїзе в голову.

— То щож зробиш?

— Вибю добре і конець! — То байка, але найгірше з урядом.

— Ну, то вже я постараю ся, щоби тебе увільнили і вибрали иншого, лише ти баби не бий, бо то також чорт знає, що такого.

Мартин мовчав.

— Ну, надумай ся, братчику — говорив Жмудин — зле тобі з нами не буде, таж ти нашого дїдича ще дитиною на руках носив.

— Ой, і чи раз, прошу пана?

— Ну, отже, то ще тим більше.

— Ой, носив я его, пане, носив, як ще небіжчика старого пана молодим називали, а той знов правдивий старий пан, той що его пізнїйше називали отець.... то був вже в лїтах чоловік і небавом помер. Таж они тут всї при менї виросли і виховали ся — лише, що нї на одного не прийшло таке нещастє, як на того нашого пана.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).